

Грозно тѣ ся зѣбяхъ.
 Много врѣмя така трая,
 Додѣ вечъ ся уморихме :
 Пуцахме ся по единъ, по два,
 До кѣт' хоро развалихме.
 „—Я чювайте момчета !
 „Още малко че стига ;
 „Дор' да изгорѣтъ тѣя псета,
 „Да прѣминемъ сѣ въвъ гира ;
 Длъжность да не забравимъ :
 „Пепель няма да уставимъ ;
 „Съ рѣцѣ, съ крака ще прѣснимъ,
 „В' вятаръ да ѣхъ распилеймъ,
 „Ни шушчица да н' остане
 „Отъ наши ти тирани, —“

„

Азъ ся бяхъ уморилъ,
 Бѣхъ ся малко отстранилъ ;
 Съсѣ милія моя другаръ,
 Слѣдвахъ единъ разговоръ.
 Сетнѣ това като чюхме,
 Войводата като вика ;
 Срѣдъ хоро ся намѣрихме,
 Попросихме всима прошка :
 Да ни оставятъ помолихме,
 Пакъ ся сетнѣ отстранихме.
 За онѣкъзъ чета да разберѣхъ,
 За новини да го пытамъ.
 За вожда му да распытамъ,
 Името му да научѣхъ ;
 Първа грижа тя ми бѣше,